

" Miasteczko Pana Andersena"

Seweryn Krajewski, Wojciech Młynarski

*Wicher przycicha i się wzmaga,
I raz jest mglista, raz promienna,
Śliczna zimowa Kopenhaga,
Miasteczko Pana Andersena.*

*Poety, który nas podzielił,
Swe bajki gęsim piórem pisząc,
Na tych, co już je usłyszeli,
I tych, co jeszcze je usłyszą.*

*Na kartkę blask od świecy padł,
O zmroku przyływała wena
I oto stał się cały świat
Miasteczkiem Pana Andersena.*

*I grają w bajkach dobrych, złych,
Los odgadując swój po trochu,
Mężczyźni i Kobiety ich,
Księżniczki ich na ziarnku grochu*

*Są delikatne, boją się,
Czasem ich cichy słyszać szloch:
Kochany mój, nie uraż mnie,
Skoro mnie razi byle groch.*

*I leci groch kobiecych łez,
I szepcze mi poduszka senna,
Że całe nasze życie jest
Miasteczkiem Pana Andersena...*

I myśl mi się po głowie,

*Która odkrywca jest szalenie,
Że w sumie jedno, co nas łączy,
To jest dziecięce pochodzenie.*

*Nad Danią zima jest ponura,
Tnie zimnym gradem, deszczem kosi,
Nad Danią gęsi gubią pióra,
Chudy poeta je podnosi.*

*Na kartkę blask od świecy padł,
O zmroku znów przyplynie wena
I znów się stanie cały świat
Miasteczkiem Pana Andersena.*

*I będą grali tam i tu,
I losu dociekali swego
Mężczyźni w zimnym białym dniu
Porwani przez Królową Śniegu.*

*I będzie słychać smutny głos
Mężczyzny - chłopca hen, zza mgły:
"Kto wyjmie to bolesne szkło,
Które do oka wpadło mi?"*

*Znów płacze się po głowie myśl
I szepcze mi poduszka senna,
Że całe nasze życie jest
Miasteczkiem Pana Andersena.*

*Tak jest, choć w głowę się pukają
Ci wszyscy mądrzy i stateczni,
Co w żadnej bajce nie zagrają,
nie byli bowiem nigdy dziećmi...*

*Znów płacze się po głowie myśl
I szepcze mi poduszka senna,
Że całe nasze życie jest
Miasteczkiem Pana Andersena.*